

MONIQUE & LUCY s.r.o. 4

NEZAČÍNEJ ZAS!

Hana Militká

Hana

Militká

MONIQUE & LUCY s.r.o. 4

NEZAČÍNEJ ZAS!

Tváří obálky je 1. vicemiss Karvinsko 2017

a modelka Ing. Jana Jemalová

spolu s Miss Social Media Japonsko 2019, herečkou a modelkou

Nikolou Nejedlíkovou.

Jejich portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Nikola Nejedlíková

Miss Social Media Japonsko 2019

Když mne Hanička požádala, abych jí napsala předmluvu pro její novou knížku, neměla jsem tušení, jak se taková věc píše a zda to vůbec dokážu, ale jedno jsem věděla jistě - musím se do toho pustit a to po hlavě, protože je to velická pocta.

Já osobně s psaním takové zkušenosti nemám, jelikož se sama věnuji trochu odlišné zálibě a to modelingu. I když jedno s Hankou máme společné, a to lásku k divadlu a herectví. Vlastně se dá říci, že je to láska celkově k umění. Ať člověk stojí na podiu jako model, herec, zpěvák ba dokonce i moderátor, komik nebo tvoří obrazy na plátno, krásné texty k písňům či právě řádky v knížce pro nadšené čtenáře, to vše má svůj odkaz a evokuje v lidech pocity, které právě chceme. Dá se říct, že umění je takové poslání, pomáhá okolí probouzet své city napovrch. A to je to krásné.

Nedávno jsem byla na světové soutěži krásy v Japonsku, kde jsem se probojovala do finálové Top 8. Proč o tom píši? Dostala jsem zde do ruky mikrofon spolu s otázkou "Jak bys přispěla soutěži a lidem okolo, kdyby ses právě Ty stala Miss Great 2019"? Samozřejmě první mi hlavou projela myšlenka - jak může Češka, holka jako já, přispět Japonské soutěži... Pak jsem se ale postavila před diváky a slova plynula sama.

To jak mohu přispět je vlastně jednoduché, mou největší radostí je rozdávat lidem okolo sebe radost a pozitivní energii. To mne naplňuje. A pokud to znamená, že ze sebe mám udělat šaška, jen abych viděla úsměv na tváři těch, kteří to právě potřebují a že to potřebujeme všichni, pak mi to za to opravdu stojí. Je to vlastně i takové poselství pro Vás. Nemusíte být profesionální herec či

model, stačí jen chtít a naučit se rozdávat radost a pak budete i Vy umělcem. Protože to nejkrásnější umění je právě štěstí.

Hanička Militká je přesným úkazem úžasného člověka, který rozdává lásku svému okolí a Já bych jí tímto chtěla za to vše závěrem poděkovat a popřát hodně štěstí nejen její skvělé tvorbě, ale hlavně ať se jí dostává minimálně tolika lásky, kolik ona v životě rozdává právě nám. Děkuji!

V Praze dne 24. 9. 2019

Nikola Nejedlíková
modelka a herečka

Cestování

„Moniko, potřebuješ občas někam vypadnout. Zavolej kamarádkám nebo nějakému kamarádovi. Běžte na kafe, popřípadě trošku se pobavit,“ řekla Lucie.

„Nezačínej zas!“ vyjela vztekle Monika.

„Snad jsem toho tolik neřekla?“ ohradila se mladší sestra. „Odjíždím, vrátím se asi za měsíc. Pořád sedíš doma. Cestovní kancelář jsi naprosto zvládla, můžeš si odpočinout.“

„Tím, že budu klábosit s nějakou husou, se určitě můj život nezlepší. Hynek zemřel a vzal s sebou kousek mne. S tím nikdo nic nenadělá.“

„Ale ano, potřebovala bys najít novou lásku.“

„Nikdy víc o tom nemluv! Hynek byl jediný.“

„Vím, moc jsi ho milovala, ale navíc si ho nyní idealizuješ. Váš vztah přece nebyl bez poskvrnky.“

„Pokračuj, pokud mě chceš naštvat. Nebo radši vypadni!“ hodila po Lucii myš, kterou vytrhla z notebooku.

„Nechci se s tebou takhle loučit. Odjíždím.“

„Sama sis to přivolala.“

„Ty víš, že s tebou cítím a chci tvé dobro.“

„Nezačínej zas!“ Vztekle vstala, shodila nějaké dokumenty a práskla dveřmi bytu.

Lucie za ní nechápavě zírala: „Přece jsem toho tolik neřekla,“ opakovala v rozpacích. Několikrát Monice volala, aby se s ní rozloučila aspoň telefonem. Vyzvánění někde v dálce bylo marné.

Monika chodila nervózně po Praze a vůbec nevnímala, kam ji nohy nesou. Neslyšela vyzvánění, nebyla schopná se soustředit na nějakou myšlenku.

Náhle se rozhodla přejít ulici.

Vstoupila do vozovky, aniž se rozhlédla.

Zahalila ji tma.

Lucie opouštěla republiku smutná. Monika jí dělala velké starosti.

„Měla to být přehlídka snů, nevím, sestřičko moje, jak tohle zvládnou,“ vzdychla si v letadle uprostřed přepychu.

Jakmile letadlo dosedlo na Orly, jela se ubytovat do prvotřídního hotelu, jako vždy.

Zjistila, že ji od zkoušky na přehlídku dělí dvě hodiny.

Nechala se zavézt na Champs-Élysées ke své oblíbené kavárničce. Chvilí poseděla nad vynikající kávou, pak se prošla a nasála velmi dobře známou atmosféru Paříže.

Jakmile přišla na zkoušku do slavného sálu, práce ji zcela pohltila.

Stále v ní však přetrvával temný tón starosti o Moniku.

V plném nasazení

Hlavní večer módní přehlídky v Paříži se přiblížil velmi rychle.

Lucie vyběhla ze své šatny, spěchala do maskérny.

Málem se srazila s nějakým mužem.

Chvíli stáli proti sobě. Pak se rozesmáli.

Omluvili se navzájem.

„Jste tu nový?“ zeptala se Lucie.

„Ano. Jmenuji se Jean Blanc.“

„Těší mě, Lucie Pásková.“

Ještě mu věnovala jeden zvědavý pohled. „Musím letět,“ zašep-
tala a byla pryč.

„Viděl jsem múzu,“ opakoval si Jean. „Řekla mi své jméno. Znam jednu ze špičkových modelek, ale že je takhle krásná, jsem netušil,“ pomyslel si rozrušeně. Teprve po chvíli si uvědomil, že je nejvyšší čas zaujmout své místo v hledišti, aby mohl fotit a dobře se zhostil své práce.

Jakmile se Lucie objevila na pódiu, chrtil jednu fotku za druhou. „Bude z čeho vybírat,“ myslel si potěšeně.

Po přehlídce v nastalém ruchu a zmatku se nespatriili. Jean chvíli vyčkával, jestli se někde objeví. Po čase přestal doufat, odebral se do práce a vybíral fotky.

Ráno její skvostné fotografie zaplavily nejen Paříž, ale celý modelingový svět.

Lucie byla očividně královnou dní.

Ráno

Sotva se Lucie probudila, cítila sílu. Věděla, že se jí včera na přehlídce skvěle dařilo. Stále si udržovala postavení přední manekýny, čestného hosta mnohých přehlídek. Tohoto výsostného postu dosáhla díky svému příteli Edwardu Sternovi, který bohužel zesnul pádem se schodů ve svém vlastním domě v prestižní části Londýna.

Lucii učinil svou univerzální dědičkou. Závěť však obsahovala podmínku, která Lucii činila značné potíže. Edward podmínil dědictví pro Lucii tím, že mu musí být celý rok od jeho smrti absolutně věrná.

Mladé ženě plné elánu tím zasadil těžkou ránu. Nechtěla se vzdát pohádkového majetku, přestože vlastnila nádhernou vilu, kterou jí Edward věnoval za svého života. Odměnil tím její schopnost vyhovět mu v podivných sexuálních praktikách.

S vědomím bohaté ženy, která včera sklídila veliký potlesk ve stoje při závěrečném defilé, šla dolů na snídani.

Sotva si nabrala trochu šunky, ovoce a čerstvý džus, zastavil se u ní Jean Blanc.

„Smím si přisednout?“ zeptal se zdvořile.

„Samozřejmě, ale dlouho se nezdržím. V poledne musím pracovat, chci využít chvilku na procházku Paříží.“

„Rád bych vám nabídl doprovod. Miluji Paříž, narodil jsem se tady. Mohu vám ukázat mnohá zákoutí, která žádný návštěvník nedokáže objevit,“ líčil nadšeně.

Lucii se mladík líbil.

Usmála se: „Pokud na tom trváte, budu ráda.“

Prošli velký kus Paříže, obdivovali Sainte Chapelle, prošli se v Jardin des Plantes.

„Můžeme si tykat, jestli nemáš námitky, jsem Lucie.“

„Jean, těší mě.“

„Řekni mi, Jean, ty patříš k produkci?“

„Ne, po pravdě řečeno jsem novinář. Nerad to říkám, lidi se většinou ode mne distancují. Asi mají dojem, že cokoliv zaslechnu, zveřejním. Tak to není. Je nutné vybírat zprávy, jinak se člověk neuživí. Taky moc rád fotím.“

„Všimla jsem si dnes ráno, že některé fotky v časopisech jsou od tebe. Moc se mi líbí. Máš talent.“

„Po pravdě řečeno nemám touhu věnovat se stále modelingu. Líbí se mi prostředí, modelky, krásné šaty, líbíš se mi ty,“ usmál se.

„Čemu se tedy chceš věnovat?“

„Moje srdce touží po dobrodružství. Miluji detektivky. Psát knihy si zatím netroufám, ale pátrat po záhadách mě velmi vzrušuje. Snad se jednou budu věnovat kriminální oblasti. Je to můj sen.“

„Páni, to bych do tebe neřekla,“ lehce se usmála. Foukl větrík a Lucie se trochu otřásla. „Půjdeme, čas pokročil,“ rozhodla a zapnula si sako.

„Škoda, moc hezky se mi s tebou povídá. Umíš výborně francouzsky.“

„Miluji francouzštinu. Paříž, jídlo, mentalitu lidí. Moc ráda sem jezdím,“ usmála se trochu nepřítomně Lucie. Patrně byla duchem na přehlídce.

Informace

„Mluvím s novinářem Blancem?“

„Ano. Kdo volá?“

„Jestli máte zájem o důležitou informaci, která změní váš život, přijďte přesně v jedenáct v noci na roh ulice na Pont Neuf u ná-
břeží Pompidou. Přineste jeden tisíc Eur. Jinak se nedohodneme.“

„O jakou zprávu se jedná?“

„Snad si nemyslíte, že jsem blázen a řeknu vám ji do telefonu zadarmo. Přijďte nebo nechte být,“ zasmál se zle hlas v mobilu.

Jean byl celý den nesvůj.

Dokonce ani Lucie ho neupoutala.

Čím víc se blížila určená hodina, tím víc váhal, zda má na ná-
vrh přistoupit.

„Nikam nejdu, může se jednat o nějakou provokaci. Ctižá-
dostiví kolegové mohou mít všelijaké škodlivé nápady,“ opakoval
si.

Nakonec nevydržel a vyrazil na schůzku.

Kráčel po mostě.

Proti němu se blížil menší muž v delší bundě.

„Je teplo, ten chlap je nějaký zimomřivý,“ napadlo Jeana.

Byla to poslední myšlenka, která se mihla jeho mozkiem. Za pár
vteřin se ozvaly dva výstřely. Jedna střela mu prolétla hlavou,
druhá se zaryla do hrudníku v oblasti srdce.

Jean klesl bez hlesu k zemi.

Pachatel se nejdřív zajímal o nábojnici. Spatřil, jak odskočila od země, přelétla okraj mostu a skončila v Seine. Naklonil se k řece a hodil pistoli do řeky.

Neslyšel žbluňknutí do vody, přesně v ten okamžik zatroubilo auto na mostě na opilého chodce, kterému byla silnice malá.

Pachatel se rychle otočil zády k autu a volným krokem zmizel v metru.

Jeana objevil milenecký pár, který spěchal do soukromí, aby se mohl oddávat svým citům a touhám.

Přivolání záchranáři konstatovali smrt.

Zmatek

Druhý den ráno se Lucie u snídaně marně ohlížela po sympatákovi Jeanovi.

Teprve v maskérně se dozvěděla, že se mu něco stalo.

V poledne se dostavila policie a všechny přítomné vyslechla. Také Lucie po pravdě vypověděla, že s ním párkrát mluvila, naposledy včera u snídaně. Jejich rozhovor se týkal přehlídky. O jeho dalších plánech nebo aktivitách nevěděla nic.

Na Lucii padla tíseň. Pořád ještě se jí nepodařilo zastihnout Moniku telefonem.

„Za tři dny mám odletět na měsíc do Sydney. Nejradši bych jela domů a zjistila, co je děje s Monikou, ale mám smlouvu. Penále bych nerada platila, musím dokončit zdejší práci.“

Jakmile se večer ocitla na hotelu, rozhodla se. Zavolala policii.

„To je nadporučík Kovář? Nezlobte se, že ruším takhle pozdě, ale dál si nevím rady. Tady Lucie Pásková, vyšetřovali jste smrt mého švagra Hynka Datla. Celý týden jsem v Paříži a nemohu se dovolat své sestře Monice. Mám velké obavy, že se jí něco stalo. Nevím, na koho se obrátit, kdo by o ní zjistil, co s ní je.“

„Neomlouvejte se, paní, vlastně slečno Pásková. Pokusím se zjistit, co se s vaší sestrou Monikou Datlovou děje.“

Lucie mu nadiktovala skromná fakta, která znala z doby před odletem do Paříže.

„Jakmile něco zjistím, ozvu se vám,“ slíbil nadporučík.

Lucii poněkud uklidnilo, že se případem její sestry bude zabývat profesionál. Věděla, že ji mohl odbýt. „Tohle není předmětem jeho pracovní náplně. Nezvěstné osoby se určitě hlásí jinde,“ vzdychla.

Délinquant inconnu – Pachatel neznámý

V Paříži se rozjelo velké vyšetřování smrti Jeana Blanca. Na pár dní byly plné noviny jeho krátkého života i tragické smrti. Ve všech článcích zmiňovali jeho úspěšně rozjetou kariéru, talent pro pátrání po záhadách i jeho touhu věnovat se kriminální problematice.

Lucie pečlivě přečetla několik článků: „To je skutečně hrůza!“ přidala se k personálu v maskérně.

„Jak se něco takového může stát? Co komu udělal?“ lamentovaly maskérky.

„Byl to takový milý pohledný hoch,“ vzdychla mladá modelka.

Lucie se více nevyjadřovala.

„Musím si zachovat odstup,“ rozhodla se. „Jinak by člověk ztratil spoustu energie. Čeká mě náročná cesta do Sydney. Tamní program je nadupaný. Těším se,“ uvědomila si nakonec a uzavřela své emoce v sobě.

Těsně před odjezdem napsaly některé noviny, že se zem slehla po pachateli vraždy mladého Jeana Blanca. Policie bude muset odložit celý případ z důvodu, že pachatel je neznámý.

Nikde se ale nepsalo o tom, že kriminalisté získali důležitý důkaz.

Večer, kdy byl nemilosrdně zastřelen poměrně zblízka Jean Blanc, seděl ve své loďce starší rybář a trochu pospával. Doma ho nikdo nečekal, radši trávil noci zdánlivým chytáním ryb, jak byl léta zvyklý, než aby byl doma sám a nemohl usnout.

Náhle ho vyrušilo z klidu nějaké klepnutí na loďku. Nejdřív si myslel, že zabrala ryba. Chvilí trvalo, než se zorientoval. Pak si všiml, že na dně loďky je nějaký menší předmět. Podíval se na most, pod kterým byl částečně skrytý. Nikoho tam nespatriil.

„Sakra, ty lidi pořád něco házejí do vody. Vypadá to jako kus železa, ještě mě mohli zabít. Dneska si člověk nemůže být jistý ničím,“ lamentoval a natáhl se pro tu cizí věc. Jakmile ji vzal do ruky, bylo mu jasné, že tato záležitost je příliš vážná. Zamířil ke břehu a zavolal policii.

Dorazili asi za půl hodiny. Neměli příliš pochopení pro nějaká volání v noci.

„Možná jde o nějaký žertík. My tady máme plné ruce práce, není čas hrát si na kovboje,“ řekl šéf podřízenému. „Ale prověřit to musíme. Skoč tam, Pierre, musíme se zabývat každým oznámením.“

Za hodinku byl Pierre zpět se sáčkem, ve kterém byla pistole ráže 22.

„No, pane jo, tomuhle se říká úlovek!“ vykulil šéf oči. Okamžitě to dones do laborky. Hoši mají službu. Jestli budeme mít štěstí a budou na ní otisky, dostaneš pochvalu,“ poplácal Pierra po rameni.